

Sygn. akt Ca 143/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 czerwca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Sieradzu I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Barbara Bojakowska

Sędziowie: SSO Elżbieta Zalewska – Statuch, SSO Antoni Smus

Protokolant: sekr. sąd. Elwira Kosieniak

po rozpoznaniu w dniu 4 czerwca 2014 r. w Sieradzu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) z siedzibą w B. (Szwajcaria)

przeciwko M. O.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Łasku

z dnia 21 stycznia 2014 r. sygn. akt I C 518/13

I. zmienia zaskarżony wyrok całości na następujący: „ 1. zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powoda (...) z siedzibą w B. (Szwajcaria) kwotę (...),72 (dwadzieścia pięć tysięcy sto osiemdziesiąt 72/100) złotych z ustawowymi odsetkami od następujących kwot:

- 19866,89 zł od 20 czerwca 2009 r. do dnia zapłaty

- 5313,83 zł od 29 listopada 2011 r. do dnia zapłaty;

2. zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powoda (...) z siedzibą w B. (Szwajcaria) kwotę (...) (dwa tysiące siedemset piętnaście) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu”

II. zasądza od pozwanego M. O. na rzecz powoda (...) z siedzibą w B. (Szwajcaria) kwotę 2460 (dwa tysiące czterysta sześćdziesiąt) złotych tytułem zwrotu kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym

Sygn. akt I Ca 143/14

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 21 stycznia 2014 roku Sąd Rejonowy w Łasku w sprawie I C 518/13 oddalił powództwo (...) z siedzibą w B. przeciwko M. O. o zapłatę oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na następujących ustaleniach faktycznych:

W dniu 22 kwietnia 2004 r. między (...) Bank SA

z siedzibą G. została zawarta umowa kredytu nr (...) na zakup przez przedsiębiorcę pojazdu mechanicznego. Umowa ta z uwagi na niespłacanie rat kredytu została wypowiedziana przez kredytodawcę z dniem 28 maja 2008 r.

W dniu 1 lipca 2008 r. (...) Bank SA w G. złożył Komornikowi Sądowemu przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy M. wniosek o egzekucję przeciwko M. O. świadczenia pieniężnego w kwocie 4.515,72 zł wraz

z zasądzonymi dalszymi odsetkami, określonego w tytule wykonawczym - bankowym tytule egzekucyjnym z dnia 9 kwietnia 2008 r. nr (...), dotyczącym świadczenia z umowy kredytu z dnia 24 lipca 2004 r. Kolejny wniosek egzekucyjny zostały złożony temu samemu organowi egzekucyjnemu przez (...) Bank SA w G. w dniu 1 sierpnia 2008 r. Dotyczył on egzekucji świadczenia pieniężnego w kwocie 22.761,36 zł wraz zasądzonymi dalszymi odsetkami naliczanymi zgodnie z tytułem wykonawczym - bankowym tytułem wykonawczym nr (...) zaopatrzonym w klauzulę wykonalności. Prowadzone przez Komornika Sądowego postępowanie w sprawie KM 3268/08 zostało umorzone postanowieniem wydanym w dniu 28 października 2008 r.

W dniu 19 czerwca 2009 r. między (...) Bank SA w G. i (...) z siedzibą w B. (Szwajcaria) została zawarta umowa sprzedaży niespornej

i wymagalnej wierzytelności, przysługującej Bankowi m.in. z tytułu kredytu nr (...) w wysokości 25.240,72 zł. W dniu 4 lipca 2009 r. P.Inova GmbH wystosował do M. O. zawiadomienie o przelewie wierzytelności wynikających z umowy bankowej

nr (...).

Zdaniem Sadu Rejonowego w oparciu o dokumenty zawarte w aktach KM 3268/08 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy M. M. G. (1) nie można ustalić, iż doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy kredytu nr (...), zawartej przez pozwanego z (...) Bank SA w G.. Sąd pierwszej instancji wskazał, że postępowanie to prowadzone było na podstawie dwóch tytułów wykonawczych, wystawionych przez tego samego wierzyciela. W ocenie Sąd oznacza to, że (...) Bank SA posiadał wobec M. O. co najmniej dwie wymagalne wierzytelności. Z przedstawionych przez stronę powodową dokumentów nie wynika natomiast, aby jedna z wierzytelności, egzekwowanych w sprawie KM 3268/08 była oparta właśnie na umowie kredytowej nr (...).

Sąd Rejonowy zaznaczył, że zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia należy uznać za uzasadniony. Podkreślił, że powód przedstawił dokument, stwierdzający iż zobowiązanie M. O. wobec (...) Bank SA w G. stało się wymagalne z dniem 28 maja 2008 r. Następnie Sąd podał, że bank, któremu przysługiwała wierzytelność będąca następnie przedmiotem umowy cesji na rzecz powoda był niewątpliwie przedsiębiorcą, do którego zakresu działania należy między innymi udzielanie kredytów

i przyjmowanie poręczeń dotyczących takich kredytów, wobec czego zgodnie z art. 118 k.c. termin przedawnienia jego roszczenia wynosi 3 lata. Sąd Rejonowy stwierdził, że powód nie wykazał okoliczności, które w jego ocenie spowodowały przerwę biegu przedawnienia.

W związku z tym Sąd pierwszej instancji uznał, że doszło do przedawnienia roszczenia wynikającego z umowy zawartej między pozwanym a (...) Bank SA w G. przed wniesieniem pozwu, a więc z uwagi na skuteczne zgłoszenie zarzutu przedawnienia oddalił powództwo. O kosztach postępowania Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się powód, który zaskarżył je w całości. Przedmiotowemu wyrokowi zarzucił:

- naruszenie przepisu prawa materialnego, tj. art. 120 § 1 k.c. poprzez błędną jego wykładnię, polegająca na przyjęciu daty wymagalności roszczenia 2008 r. i uznaniu, iż roszczenie uległo przedawnieniu, gdyż z przedstawionych przez powoda dokumentów nie wynika, aby jedna

z wierzytelności egzekwowanych w sprawie III KM 3268/08 był oparta na umowie kredytowej (...)

- naruszenie przepisu prawa materialnego tj. art. 123 § 1 pkt 1 kc polegające na uznaniu, że bieg przedawnienia w rozpoznawanej sprawie nie został przerwany i że powództwo jako przedawnione nie zasługuje na uwzględnienie,

- naruszenie przepisu prawa procesowego tj. art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i dowolne przyjęcie, że w oparciu o dokumenty zawarte w aktach KM 3268/08 Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym dla Warszawy M. M. G. (2) nie można ustalić, iż doszło do przerywania biegu przedawnienia wynikającego z tytułu umowy nr (...) i że roszczenie w przedmiotowej sprawie uległo przedawnieniu

- naruszenie przepisu prawa procesowego tj. art. 217 § 2 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez pominięcie części zebranego w sprawie i niekwestionowanego materiału dowodowego tj. zawartych w odpowiedzi na sprzeciw twierdzeń powoda, iż bieg przedawnienia roszczenia uległ przerwaniu w zw. z wszczęciem egzekucji przeciwko pozwanemu przez cedenta na podstawie bte z klauzulą sygn. akt II Co 1529/08 i zaczął biec na nowo od momentu uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu egzekucji tj. od dnia 02.01.2009 r., co w konsekwencji spowodowało błędne przyjęcie, iż roszczenie uległo przedawnieniu.

W konkluzji skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i orzeczenie co do istoty sprawy, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, a także o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów postępowania procesowego, z uwzględnieniem kosztów postępowania I i II instancji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona i zasługuje na uwzględnienie w całości.

Na wstępie należy zauważyć, że Sąd odwoławczy jest sadem orzekającym, co oznacza, że jego obowiązkiem jest dokonanie ponownej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i poczynienie własnych ustaleń. Zasadniczo Sąd Okręgowy podziela ustalenia Sądu Rejonowego w zakresie zawarcia umowy kredytowej, jej wypowiedzenia oraz skutecznego przelewu wierzytelności na rzecz powoda i nie znajduje potrzeby ich powtarzania. W tym zakresie Sąd Okręgowy przyjmuje ustalenia Sadu Rejonowego za własne.

Dokonując jednak oceny zebranego materiału dowodowego, który składa się z dokumentacji bankowej oraz dokumentów zawartych w aktach sprawy egzekucyjnej Km 3268/08 Sąd Okręgowy nie podzielił stanowiska Sądu Rejonowego, że apelujący nie wykazał przerywania biegu przedawnienia.

W szczególności trafny jest zarzut apelującego dotyczący naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego.

W ocenie Sądu Okręgowego powód wykazał bowiem, iż doszło do przerywania przedawnienia roszczenia stanowiącego przedmiot powództwa. Wbrew twierdzeniom Sądu pierwszej instancji już z dokumentów zawartych w aktach KM 3268/08, z których to Sąd dopuścił dowód, wynika, że wniosek egzekucyjny poprzednika prawnego powoda dotyczył także umowy kredytowej stanowiącej przedmiot przelewu. Mianowicie z treści wniosku egzekucyjnego z 23 lipca 2008 r. (k. 15 kart egzekucyjnych) wynika, że tytuł egzekucyjny o numerze (...) dotyczył umowy kredytowej nr (...) objętej umową przelewu (d. k. 29). Nadto w pismach powoda (k. 180), w których zaprzeczał stanowisku pozwanego o przedawnieniu wierzytelności wskazywano sygnaturę akt sprawy o nadanie klauzuli wykonalności II Co 1529/08, która także została przywołana w postanowieniu komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego.

Jeżeli Sąd Rejonowy miał wątpliwości, czy postępowaniem egzekucyjnym objęta była

wierzytelność będąca przedmiotem procesu, winien zobowiązać powoda do złożenia dodatkowych dokumentów w postaci (...) zaopatrzonego w klauzulę wykonalności. Zgodnie bowiem z aktualnie obowiązującą treścią art. 207 § 3 k.p.c. sąd winien uprzedzić strony, jakie okoliczności mają być wykazywane, aby nie zaskakiwać stron rozstrzygnięciem. Ponadto

w myśl art. 212 § 1 k.p.c. sąd na rozprawie przez zadawanie pytań stronom dąży do tego, aby strony przytoczyły lub uzupełniły twierdzenia lub dowody na ich poparcie oraz udzieliły wyjaśnień koniecznych dla zgodnego z prawdą

ustalenia podstawy faktycznej dochodzonych przez nie praw lub roszczeń; w ten sam sposób sąd dąży do wyjaśnienia istotnych okoliczności sprawy, które są sporne.

W przedmiotowej sprawie postępowanie dowodowe głównie dotyczyło załączenia oryginału umowy kredytowej i wykazania legitymacji procesowej powoda, a nie okoliczności, czy zarzutu, że postępowanie egzekucyjne wszczęte przeciwko pozwanemu nie dotyczyło wierzytelności zakupionej przez apelującego.

Sąd Okręgowy nie stwierdził jednak naruszenia art. 217 § 2 kpc w zw. z art. 227 kpc, albowiem Sąd pierwszej instancji nie pominął twierdzeń powoda, iż bieg przedawnienia roszczenia uległ przerwaniu w zw. z wszczęciem egzekucji przeciwko pozwanemu przez cedenta na podstawie bte z klauzulą sygn. akt II Co 1529/08, z uwagi na ich spóźnione zgłoszenie przez powoda, lecz, jak zostało to wyżej wykazane, Sąd Rejonowy błędnie nie uznał tychże twierdzeń za udowodnione, co oznacza, że naruszył art. 233 § 1 k.p.c.

W związku z powyższym trafny jest zarzut powoda dotyczący błędnego uznania przez Sąd Rejonowy, że jego roszczenie uległo przedawnieniu, co skutkuje błędnym zastosowaniem prawa materialnego, tj. art. 120 § 1 i 123 § 1 pkt 1 k.c.

W świetle przedstawionych okoliczności trzeba było stwierdzić, że doszło do przerwania biegu przedawnienia roszczenia wskutek złożenia wniosku o wszczęcie egzekucji z dnia 1 sierpnia 2008 roku, a zatem początku biegu terminu przedawnienia nie należy liczyć od dnia 28 maja 2008 roku. Bieg przedawnienia został przerwany i zgodnie z art. 124 § 1 k.c. zaczęło biec ono na nowo z chwilą uprawomocnienia się postanowienia o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z dnia 28 października 2008 roku (k. 34), tj. z dniem 2 stycznia 2009 roku. Z uwagi na 3 – letni termin przedawnienia związanego z działalnością gospodarczą powoda oraz fakt wytoczenia powództwa w dniu 29 listopada 2011 roku należało stwierdzić, że nie doszło do przedawnienia roszczenia, bieg terminu przedawnienia został ponownie przerwany poprzez wytoczenie powództwa przeciwko pozwanemu.

Wbrew zarzutom pozwanego zawartym w odpowiedzi na apelację, powód wykazał swoją legitymację, ponieważ załączył umowę przelewu wierzytelności wraz z załącznikiem, z którego wynika, że przedmiotem przelewu była także umowa, której stroną był pozwany. Mając na uwadze treść umowy, a szczególnie § 1 i 5 umowy (d. odpis umowy k 19-22) nie ma znaczenia prawnego, czy środki pieniężne faktycznie zasilły konto G. M. banku w dniu 26 czerwca 2009 r. czy też nie. Dopiero bowiem po ziszczeniu się warunków zawartych w § 1 umowy, czyli ziszczeniu się warunku zapłaty zbywca wierzytelności przekazywał wykaz dłużników wraz z posiadaną dokumentacją. Zatem jeżeli powód otrzymał wykaz numerów umów kredytowych wraz z danymi dłużników, niewątpliwie doszło do skutecznego przelewu wierzytelności, co skutkuje prawidłowym uznaniem przez Sąd Rejonowy, że wbrew twierdzeniom pozwanego, powód posiada legitymację czynną do występowania z żądaniem przeciwko pozwanemu.

Biorąc pod uwagę poczynione rozważania należało zmienić zaskarżony wyrok poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty 25.180,72 zł, wynikającej z umowy przelewu wierzytelności z dnia 19 czerwca 2009 r.

O odsetkach ustawowych Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 481 § 1 k.c., Sąd Okręgowy zasądził je od kwoty 19.866,89 zł od 20 czerwca 2009 roku do dnia zapłaty, uznając, że kwota ta jako dotycząca udzielonego pozwanemu kapitału z pewnością była już w tej dacie wymagalna z uwagi na wypowiedzenie w dniu 19 kwietnia 2008 roku umowy kredytu przez G. M. Bank (k. 208), a także zasądził je od kwoty 5.313,83 zł. od dnia 29 listopada 2011 roku do dnia zapłaty, uznając, że kwota ta stanowi skapitalizowane odsetki, od których można żądać dalszych odsetek po wytoczeniu powództwa na podstawie art. 482 § 1 k.c.

O kosztach postępowania przed Sądem pierwszej instancji Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. oraz § 6 pkt 5 i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości

z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U.

z 2013 r. 490), zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, który pozwany przegrał w całości. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w wysokości 315 zł oraz wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 2.400 zł.

Mając na względzie powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. zmienił zaskarżony wyrok, o czym orzekł w punkcie I sentencji.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł w punkcie II sentencji na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c., art. 108 § 1 k.p.c. oraz § 6 pkt 5, § 12 ust. 1 pkt 1 i § 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, który pozwany przegrał

w II instancji w całości. Na koszty te złożyła się opłata od apelacji w wysokości 1.260 zł oraz wynagrodzenie radcy prawnego w wysokości 1.200 zł.